విశ్వసనీయ ఏనుగులు

జంతువులు, ప్రజలు మరియు యుద్ధం యొక్క యదార్ధ కథ

యుకియో సుచియా
టెడ్ లెవిన్ చిత్రించినది

టోక్యోలోని ఉయెనో జూలో పనిచేసే ఒక జంతు సంరక్షకుడు, చాలా కాలం క్రితం జపాన్ యుద్ధంలో ఉన్నప్పుడు జరిగిన ఒక కథను చెబుతారు. టోక్యోపై రాత్రింబవళ్లు వర్షంలా బాంబులు కురుస్తూనే ఉండేవి. నగరంలోని జూపై బాంబులు పడితే ఏమవుతుందోనని కొందరు ఆందోళన చెందారు. “బోనులు పగిలిపోయి, ప్రమాదకరమైన జంతువులు తప్పించుకుని నగరం అంతటా విచ్చలవిడిగా తిరిగితే, అది చాలా భయంకరంగా ఉంటుంది!” అందువల్ల, సైన్యం ఆదేశం మేరకు ఆ జంతువులను చంపేయాల్సి వచ్చింది.

జాన్, టోమ్కి,వాన్లీఅనే మూడు ఏనుగుల మరణ సమయం ఆసన్నమైన వృత్తాంతాన్ని, మరియు తమ ప్రియమైన ఏనుగులను కాపాడటానికి యుద్ధం ముగియాలని విలపిస్తూ ప్రార్థించిన వాటి సంరక్షకుల కథను ఆ జంతుప్రదర్శనశాల సంరక్షకుడు విచారంగా కొనసాగిస్తున్నాడు .

యుకియో సుచియా కథ ఏ పాఠకుడినీ కదిలించకుండా ఉండదు. టెడ్ లెవిన్ యొక్క సున్నితమైన జలవర్ణ చిత్రాలు ఈ విషాదకరమైన నిజ కథలోని అన్ని భావోద్వేగాలను, ఆవేదనను వ్యక్తపరుస్తాయి. *‘ఫెయిత్‌ఫుల్ ఎలిఫెంట్స్’* మొదటిసారిగా 1951లో జపాన్‌లో ప్రచురించబడింది. అప్పటి నుండి ఈ కథ అక్కడ డెబ్బై సార్లు ముద్రించబడింది, మరియు రెండవ ప్రపంచ యుద్ధంలో జపాన్ లొంగిపోయిన వార్షికోత్సవాన్ని పురస్కరించుకుని ప్రతి సంవత్సరం జపనీస్ రేడియోలో దీనిని బిగ్గరగా చదువుతారు. ఉయెనో జంతుప్రదర్శనశాల ప్రాంగణంలోని ఒక సమాధిలో, యుద్ధ సమయంలో చంపబడిన జాన్ టోంకీ , వాన్లీ మరియు ఇతర జంతువుల శరీరాలు, అలాగే ఆ జంతుప్రదర్శనశాలలో జీవించి, మరణించిన అన్ని జంతువుల శరీరాలు ఉన్నాయి. ఈ స్మారక చిహ్నాన్ని పిల్లలు తయారుచేసిన వేలాది కాగితపు కొంగలతో నిరంతరం అలంకరిస్తారు. ఈ జంతువుల ఆత్మలు శాంతితో స్వర్గానికి చేరుకోవాలని చేసే ప్రార్థనలకు ఆ కొంగలు ప్రతీకగా నిలుస్తాయి.

విశ్వసనీయ ఏనుగులు

జంతువులు, ప్రజలు మరియు యుద్ధం యొక్క యదార్థ కథ

యుకియో సుచియా
టెడ్ లెవిన్ చిత్రించినది
తెలుగు అనువాదం: చిలకపాటి శశిధర్

పాఠకులకు

యుద్ధ రహిత ప్రపంచాన్ని నిర్మించడం అనేది చరిత్ర పొడవునా మానవాళి యొక్క గొప్ప ఆదర్శంగా ఉంది. దురదృష్టవశాత్తు, అది ఎన్నడూ నెరవేరలేదు.

శాంతిని సాధించే కీలకాలు రాజకీయ నాయకులు, దౌత్యవేత్తలు మరియు సైనికాధికారుల చేతిలో ఉన్నాయి. అయితే, నేడు అణుయుద్ధ ముప్పు ఇంత తీవ్రంగా ఉన్నప్పుడు, ఆ బాధ్యతను పూర్తిగా వారికే వదిలివేయకూడదు.

యుద్ధ నివారణకు, శాంతి స్థాపనకు ప్రతి మానవుడు కృషి చేయడం అత్యంత ఆవశ్యకమని నేను నమ్ముతున్నాను. ఒక వ్యక్తి శక్తి అల్పమైనదే అయినా, సమిష్టి మానవ శక్తి యొక్క బలాన్ని మేము విశ్వసిస్తాము; ఒక నీటి బిందువు ఒక మహానదికి మూలం అని మనకు తెలిసినట్లే.

ముప్పై ఏడు సంవత్సరాల క్రితం యుకియో సుచియా రాసిన ' *ఫెయిత్‌ఫుల్ ఎలిఫెంట్స్* ' కథను టెలివిజన్ మరియు రేడియోలో చదవడం, మరియు నా ఉపన్యాసాలలో చేర్చడం గత ఇరవయ్ రెండు ఏళ్ళుగా చేస్తున్నా. రెండో ప్రపంచ యుద్ధం చివరి దశలో, టోక్యోపై తరచుగా వైమానిక దాడులు జరిగేవి. నగర జంతుప్రదర్శనశాలపై నేరుగా బాంబు దాడి జరిగితే, జంతువులు పట్టణంలో బీభత్సం సృష్టిస్తాయనే భయంతో, అక్కడి సంరక్షకులు కన్నీళ్లతో అనేక జంతువులను చంపవలసి వచ్చింది. ఆ సమయంలో టోక్యోలోని ఉయెనో జంతుప్రదర్శనశాలలో మూడు ఏనుగులు ఎలా మరణించాయో *'ఫెయిత్‌ఫుల్ ఎలిఫెంట్స్' వివరిస్తుంది.*

నేను ఈ కథను చదవడం ఒక చిన్న విషయంగా అనిపించవచ్చు. అయినప్పటికీ, ఇరవై రెండు సంవత్సరాలుగా శాంతి బీజాలను పట్టుదలతో, నిరంతరంగా నాటడం, యుద్ధాన్ని నివారించడం అనే కృషి ఇప్పుడు ఫలాలను ఇస్తోంది. యుద్ధంలోని దుఃఖం, బాధ, భయంకరత్వం మరియు అవివేకాన్ని పెద్దలు, పిల్లలు గ్రహించినప్పుడు, వారి హృదయాలలో శాంతి కోటలు నిర్మించబడ్డాయి .

పెద్దలు పిల్లలకు ఇవ్వగల అతిపెద్ద బహుమతి ఏమిటంటే, యుద్ధం యొక్క పూర్తి చరిత్రను మరియు దాని గురించిన విభిన్న దృక్కోణాలను ప్రజలకు తెలియజేయడం, మరియు మానవ ఆదర్శాన్ని మనం ఎలా సాకారం చేసుకోగలమో ఆలోచించేలా వారికి సహాయపడటం.

ఈ పుస్తకం ప్రపంచమంతటా చదవబడుతుందని, తద్వారా శాంతి మరియు యుద్ధ నివారణకు బీజాలు నాటబడతాయని నేను ఆశిస్తున్నాను. ఆ బీజాలు త్వరలోనే మొలకెత్తి, పూలు పూసి, మంచి ఫలాలను ఇస్తాయని ఆశిస్తున్నాను.

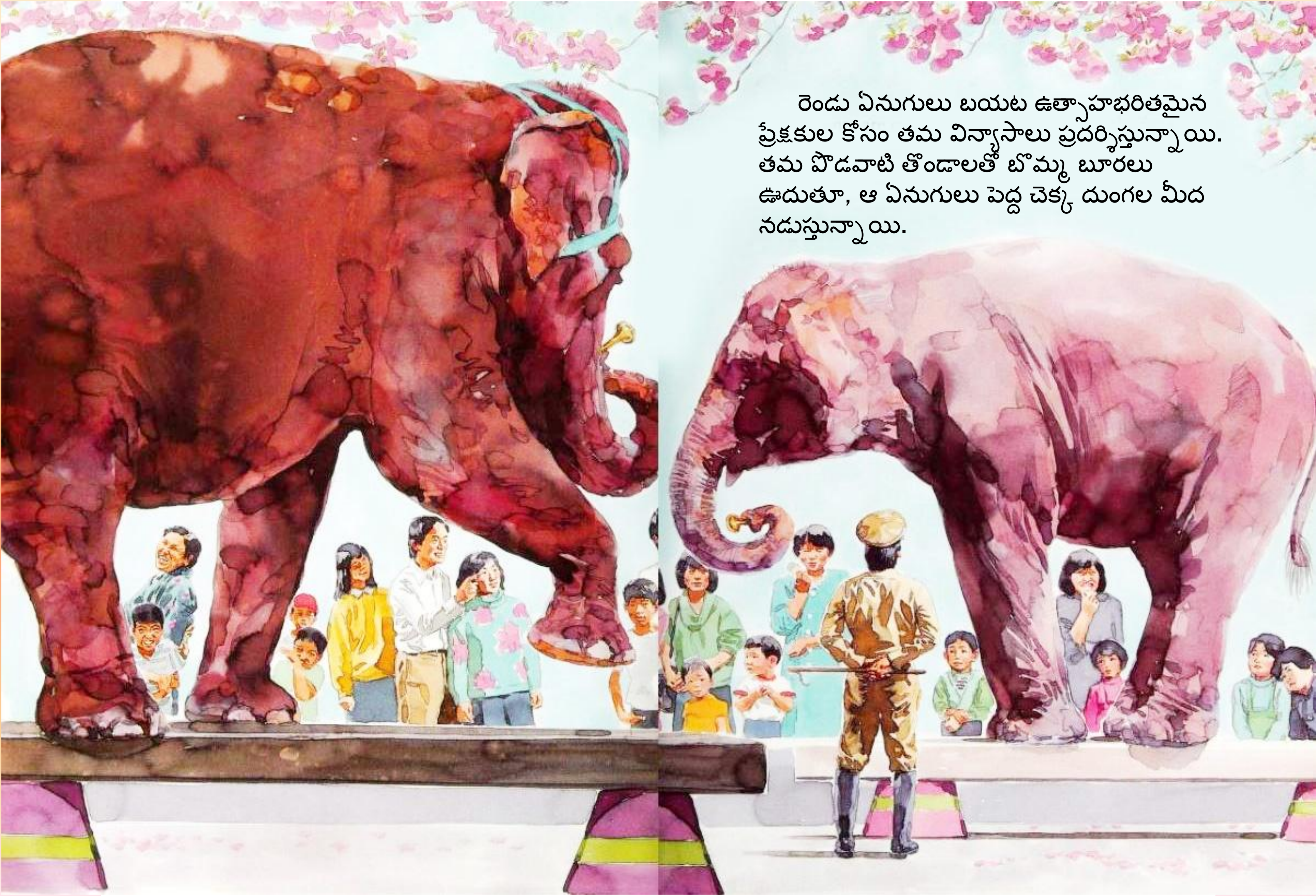
-చీకో అకియామా

రేడియో మరియు టెలివిజన్ వ్యాఖ్యాత మరియు విమర్శకుడు

టోక్యో, 1988

ఉయెనో జూలో చెర్రీ పువ్వులు నిండుగా వికసించాయి. వాటి రేకులు మృదువైన గాలికి రాలిపోతూ, సూర్యరశ్మిలో మెరుస్తున్నాయి. ఇంతటి అందమైన రోజున, చెర్రీ చెట్ల కింద జనం గుంపులు గుంపులుగా జూలోకి ప్రవేశించడానికి తొక్కిసలాడుకుంటున్నారు.

రెండు ఏనుగులు బయట ఉత్సాహభరితమైన ప్రేక్షకుల కోసం తమ విన్యాసాలు ప్రదర్శిస్తున్నాయి. తమ పొడవాటి తొండాలతో బొమ్మ బూరలు ఊదుతూ, ఆ ఏనుగులు పెద్ద చెక్క దుంగల మీద నడుస్తున్నాయి.

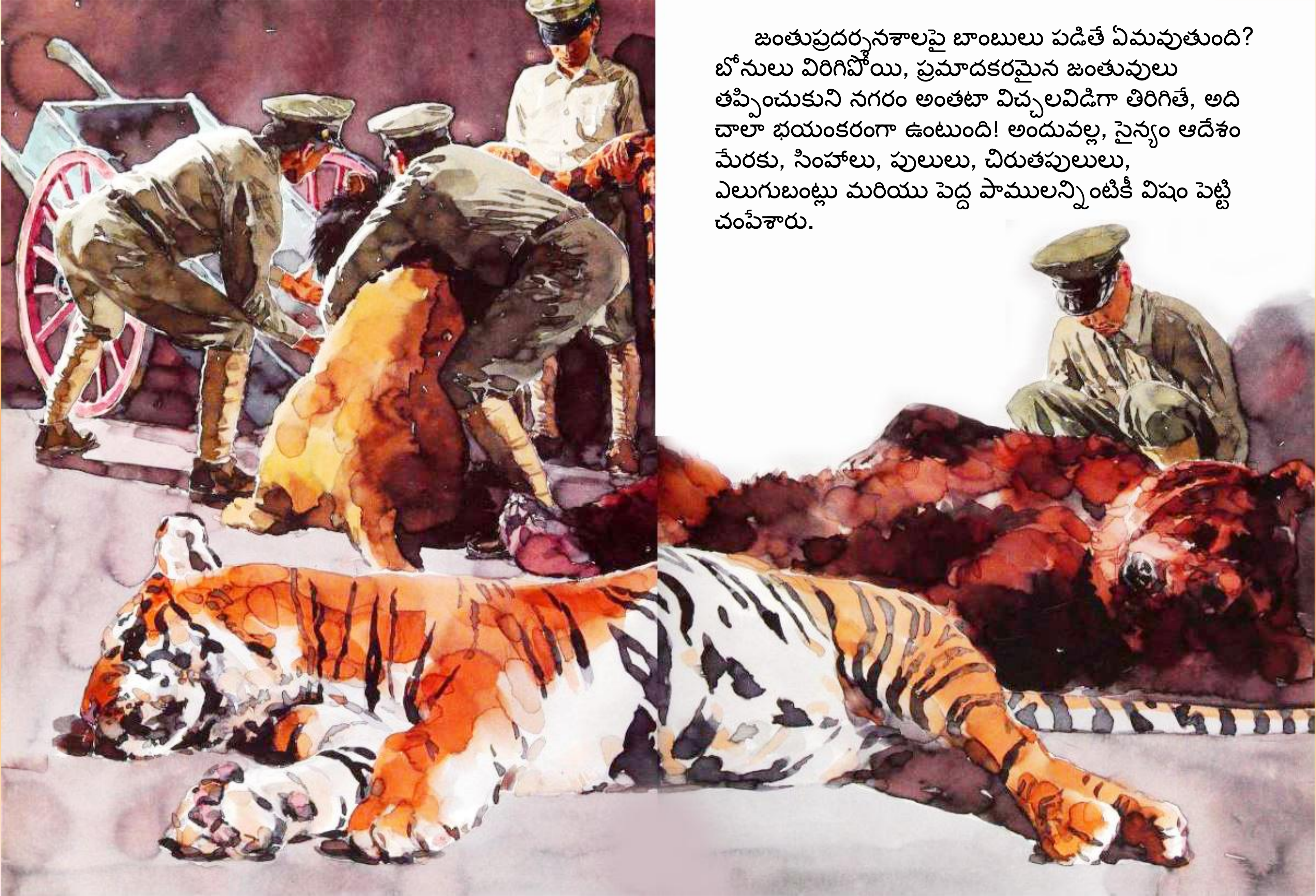

ఆ ఉల్లాసభరితమైన చౌరస్తాకు దగ్గరలోనే, ఒక సమాధి రాయి ఉంది. ఉయెనో జంతుప్రదర్శనశాలలో మరణించిన జంతువుల కోసం నిర్మించిన ఈ స్మారక చిహ్నాన్ని చాలా మంది గమనించరు. ఇక్కడ నిశ్శబ్దంగా, ప్రశాంతంగా ఉంటుంది మరియు సూర్యరశ్మి ప్రతి మూలనూ వెచ్చగా తాకుతుంది.

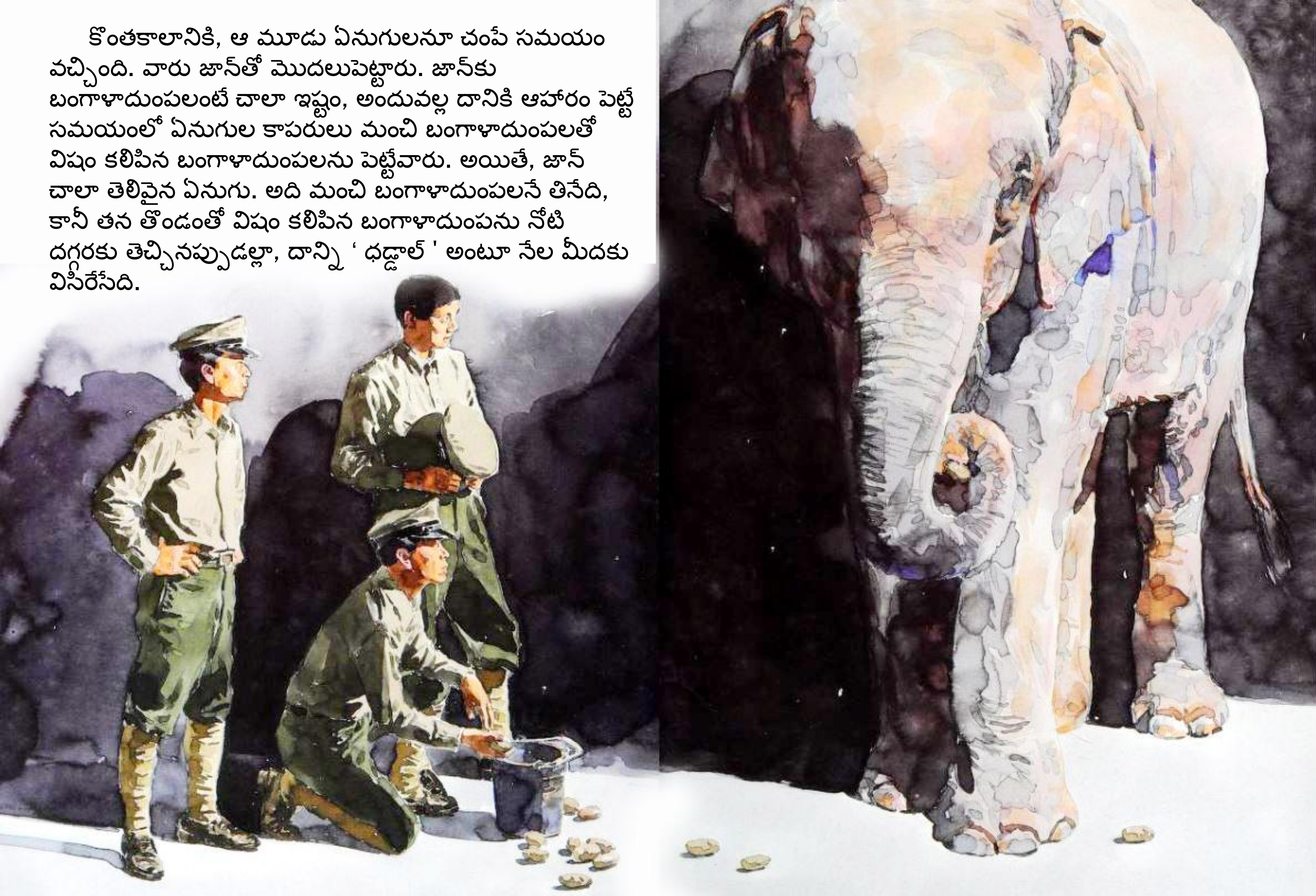
ఒక రోజు, జంతుప్రదర్శనశాలలోని ఒక ఉద్యోగి ఆ రాయిని సున్నితంగా పాలిష్ చేస్తూ, అక్కడ పూడ్చిపెట్టిన మూడు ఏనుగుల విషాద కథను నాకు చెప్పాడు.

"ఈ రోజు, ఈ జంతు ప్రదర్శనశాలలో మూడు ఏనుగులు ఉన్నాయి. కానీ చాలా సంవత్సరాల క్రితం, ఇక్కడ మూడు వేర్వేరు ఏనుగులు ఉండేవి. వాటి పేర్లు జాన్, టోంకీ మరియు వాన్లీ. ఆ సమయంలో జపాన్ యుద్ధంలో ఉంది. క్రమంగా, యుద్ధం మరింత తీవ్రమైంది. టోక్యోపై ప్రతి రాత్రి, ప్రతి పగలూ రాత్రి, వర్షంలా బాంబులు పడేవి," అని అతను అన్నాడు.

జంతుప్రదర్శనశాలపై బాంబులు పడితే ఏమవుతుంది? బోనులు విరిగిపోయి, ప్రమాదకరమైన జంతువులు తప్పించుకుని నగరం అంతటా విచ్చలవిడిగా తిరిగితే, అది చాలా భయంకరంగా ఉంటుంది! అందువల్ల, సైన్యం ఆదేశం మేరకు, సింహాలు, పులులు, చిరుతపులులు, ఎలుగుబంట్లు మరియు పెద్ద పాములన్నింటికీ విషం పెట్టి చంపేశారు.

కొంతకాలానికి, ఆ మూడు ఏనుగులనూ చంపే సమయం వచ్చింది. వారు జాన్‌తో మొదలుపెట్టారు. జాన్‌కు బంగాళాదుంపలంటే చాలా ఇష్టం, అందువల్ల దానికి ఆహారం పెట్టే సమయంలో ఏనుగుల కాపరులు మంచి బంగాళాదుంపలతో విషం కలిపిన బంగాళాదుంపలను పెట్టేవారు. అయితే, జాన్ చాలా తెలివైన ఏనుగు. అది మంచి బంగాళాదుంపలనే తినేది, కానీ తన తొండంతో విషం కలిపిన బంగాళాదుంపను నోటి దగ్గరకు తెచ్చినప్పుడల్లా, దాన్ని ' ధడ్డాల్ ' అంటూ నేల మీదకు విసిరేసేది.

'వేరే మార్గం కనిపించడం లేదు కాబట్టి, మనం నేరుగా వాడి శరీరంలోకి విషాన్ని ఎక్కించాలి' అని జంతుప్రదర్శనశాల సంరక్షకులు అన్నారు.

గుర్రాలకు లాడాలు కొట్టడానికి వాడే రకానికి చెందిన ఒక పెద్ద సిరంజిని సిద్ధం చేశారు. కానీ జాన్ చర్మం ఎంత మందముగా ఉందంటే, ఆ పెద్ద సూదులు ఒకదాని తర్వాత ఒకటి పెద్ద శబ్దంతో విరిగిపోయాయి. ఇది కూడా పని చేయకపోవడంతో, సంరక్షకులు అయిష్టంగానే అతన్ని ఆకలితో చంపాలని నిర్ణయించుకున్నారు. పాపం జాన్ పదిహేడు రోజుల తర్వాత చనిపోయాడు.

ఆ తర్వాత టోంకీ , వాన్లీలు చనిపోయే వంతు వచ్చింది. ఈ రెండూ ఎప్పుడూ మనుషులను ప్రేమగా చూసేవి. అవి చాలా మంచివి, సౌమ్య హృదయం కలవి. జంతుప్రదర్శనశాల సంరక్షకులు టోంకీ , వాన్లీలను బ్రతికించాలని ఎంతగానో కోరుకున్నారు, అందుకే వాటిని టోక్యోకు చాలా ఉత్తరాన ఉన్న సెండాయ్‌లోని జంతుప్రదర్శనశాలకు పంపించాలని అనుకున్నారు.

కానీ ఒకవేళ సెండాయ్‌పై బాంబులు పడితే? అక్కడ ఏనుగులు తప్పించుకుని విచ్చలవిడిగా ప్రవర్తిస్తే? అప్పుడు ఏం జరుగుతుంది?

టోంకీ మరియు వాన్లీ కూడా ఉయెనో జూలో చంపబడటానికి విధి నిర్ణయించింది.

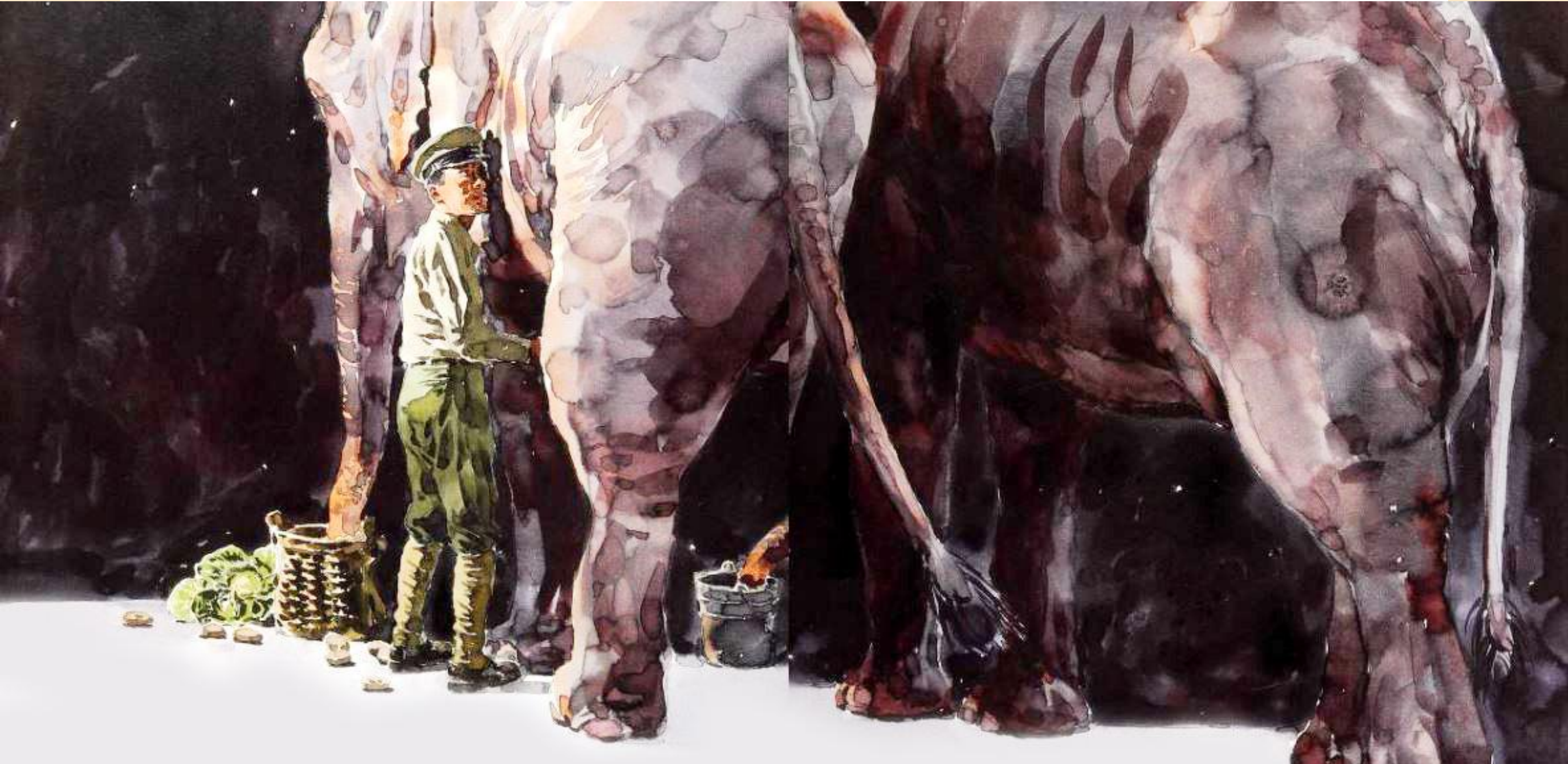
ఏనుగుల సంరక్షకులు టోంకీ , వాన్లీలకు ఆహారం పెట్టడం మానేశారు. రోజులు గడిచేకొద్దీ, ఆ ఏనుగులు మరింత సన్నగా, బలహీనంగా అయిపోయాయి. ఎప్పుడైనా సంరక్షకుడు వాటి బోను దగ్గరగా వెళ్ళినప్పుడు, అవి తడబడుతూ లేచి నిలబడి, 'మాకు తినడానికి ఏమైనా ఇవ్వండి. దయచేసి, మాకు నీళ్ళు ఇవ్వండి!' అని వేడుకుంటున్నట్లుగా ఉండేవి. వాటి వాలిపోయిన, ముడుచుకుపోయిన ముఖాలలో, వాటి చిన్న, ప్రేమగల కళ్ళు గుండ్రని రబ్బరు బంతుల్లా కనిపించడం మొదలుపెట్టాయి. వాటి శరీరానికి చెవులు చాలా పెద్దవిగా అనిపించాయి. ఒకప్పుడు పెద్దగా, బలంగా ఉన్న ఆ ఏనుగులు ఇప్పుడు ఒక విచారకరమైన రూపంలోకి మారిపోయాయి.

ఇంతకాలం పాటు, ఆ ఏనుగుల శిక్షకుడు వాటిని తన సొంత పిల్లల్లా ప్రేమించాడు. అతను కేవలం బోను ముందు అటూ ఇటూ తిరుగుతూ, ‘ ఐయ్యో పాపం, పాపం ఏనుగులు!' అని వాపోగలిగాడు. ఒకరోజు, టోంకీ మరియు వాన్లీ తమ బరువైన శరీరాలను పైకి లేపి, తడబడుతూ లేచి నిలబడి, తమ శిక్షకుడి దగ్గరకు వచ్చాయి. తమలో మిగిలి ఉన్న కొద్దిపాటి శక్తిని కూడగట్టుకుని, టోంకీ మరియు వాన్లీ తమ విన్నపాన్ని వినిపించాయి. అవి తమ వెనుక కాళ్లపై నిలబడి, ముందు కాళ్లను వీలైనంత పైకి ఎత్తాయి. ఆ తర్వాత, తమ తొండాలను గాలిలోకి పైకి లేపి, తమ బంజాయ్ విన్యాసాన్ని ప్రదర్శించాయి. ఎప్పటిలాగే తమ స్నేహితుడు తమకు ఆహారం, నీళ్లతో బహుమతి ఇస్తాడని అవి నిశ్చయించుకున్నాయి.

శిక్షకుడు ఇక భరించలేకపోయాడు. 'ఓ, టోంకీ ! ఓ, వాన్లీ!' అని విలపిస్తూ, ఆహారశాల వైపు పరుగెత్తాడు. అతను వాటికి ఆహారం, నీళ్ల బకెట్లు తీసుకువెళ్లి వాటి కాళ్ల దగ్గర విసిరాడు. 'ఇదిగో!' అంటూ వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ, వాటి సన్నని కాళ్లను పట్టుకున్నాడు. 'మీ ఆహారం తినండి! దయచేసి తాగండి. మీ నీళ్లు తాగండి!'

మిగతా సంరక్షకులందరూ ఆ శిక్షకుడు చేసిన పనిని చూడనట్లే నటించారు. ఎవరూ ఒక్క మాట కూడా అనలేదు.
జంతుప్రదర్శనశాల డైరెక్టర్ మాత్రం పెదవి కొరుక్కుంటూ, తన బల్ల పైభాగాన్ని చూస్తూ కదలకుండా కూర్చున్నాడు. ఏనుగులకు ఎవరూ ఆహారం ఇవ్వకూడదు. వాటికి ఎవరూ నీళ్లు ఇవ్వకూడదు. కానీ, ఆ ఏనుగులు మరో ఒక్క రోజు బ్రతకగలిగితే, ఈ యుద్ధం ముగిసిపోయి, అవి రక్షించబడతాయని అందరూ ఆశిస్తూ, ప్రార్థిస్తూ ఉన్నారు.

చివరికి, టోంకీ మరియు వాన్లీ ఇక కదలలేకపోయాయి. వారు కేవలం పక్కకు తిరిగి పడుకున్నాయి, జంతుప్రదర్శనశాల మీదుగా ఆకాశంలో తేలియాడుతున్న తెల్లని మేఘాలను కూడా సరిగ్గా చూడలేకపోయాయి. అయితే, వాటి కళ్ళు ఎప్పటికన్నా స్పష్టంగా, మరింత అందంగా కనిపించాయి.

తన ప్రియమైన ఏనుగులు ఈ విధంగా చనిపోవడాన్ని చూసి, ఆ ఏనుగుల శిక్షకుడికి గుండె బద్దలైనట్లు అనిపించింది. వాటిని చూసే ధైర్యం అతనికి పూర్తిగా నశించిపోయింది. మిగతా సంరక్షకులందరికీ కూడా అదే భావన కలిగింది, అందుకే వారు కూడా ఏనుగుల బోనుకు దూరంగా ఉండిపోయారు.

రెండు వారాల తర్వాత, టోంకీ మరియు వాన్లీ చనిపోయాయి. ఒకప్పుడు తమకు ఆహారం పెట్టిన వారి కోసం తమ బంజాయ్ విన్యాసం చేయడానికి ఇంకా ప్రయత్నిస్తూ, తమ తొండాలను గాలిలోకి పైకి చాచి, పంజరం కడ్డీలకు ఆనుకుని రెండూ మరణించాయి.

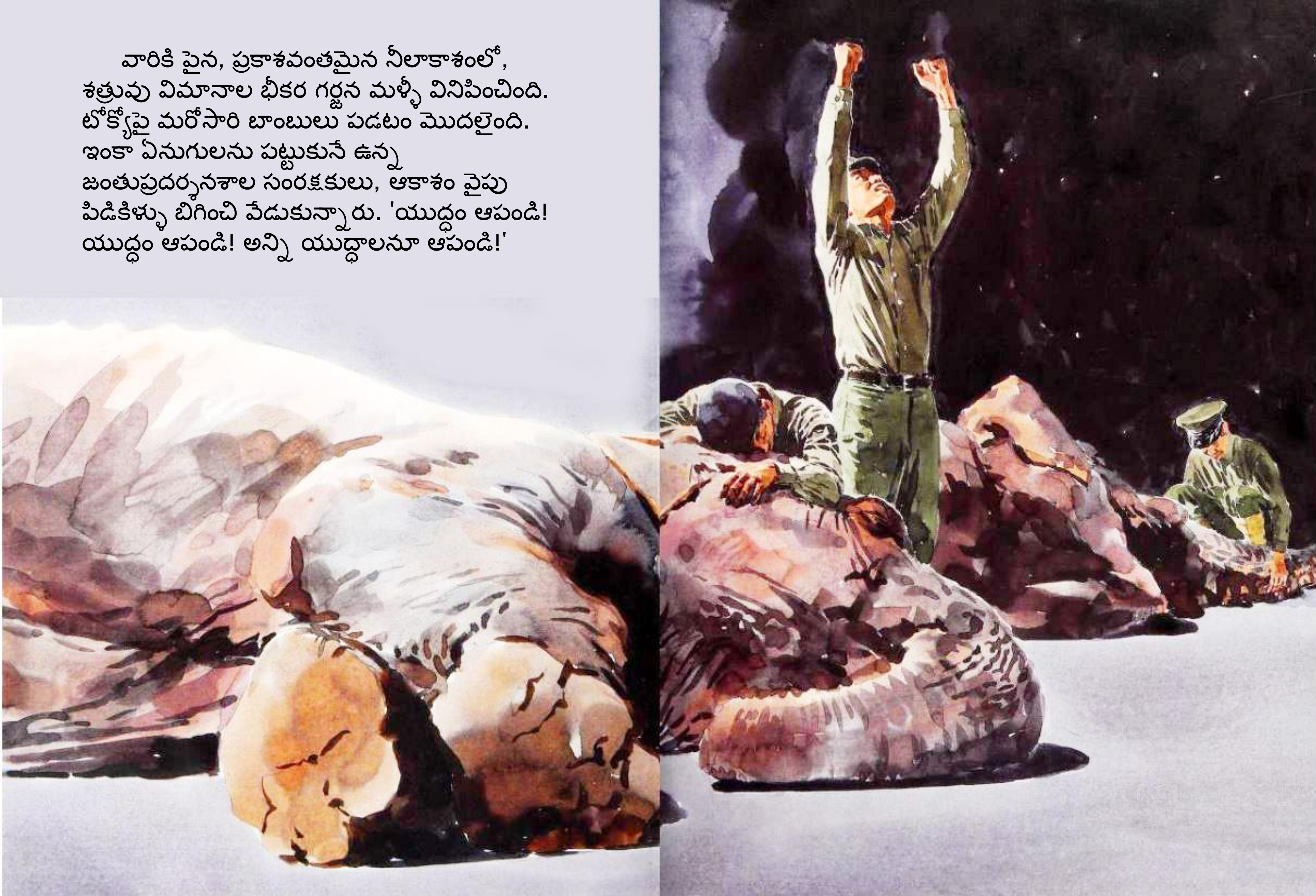

"ఏనుగులు చనిపోయాయి! అవి చనిపోయాయి!" అని ఏనుగుల శిక్షకుడు ఆఫీసులోకి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి అరిచాడు. అతను తన చేతుల్లో తల దాచుకుని, పిడికిలితో బల్లను బాదుతూ ఏడ్చాడు.

మిగిలిన జంతుప్రదర్శనశాల సిబ్బంది ఏనుగుల బోను వద్దకు పరుగెత్తి, తడబడుతూ లోపలికి వెళ్లారు. వారు టోంకీ , వాన్లీల సన్నటి శరీరాలను పట్టుకుని, వాటికి ప్రాణం పోయాలన్నట్లుగా కదిలించారు. అందరూ కన్నీరు పెట్టుకున్నారు, ఆపై దుఃఖంతో ఏనుగుల కాళ్లను, తొండాలను నిమిరారు.

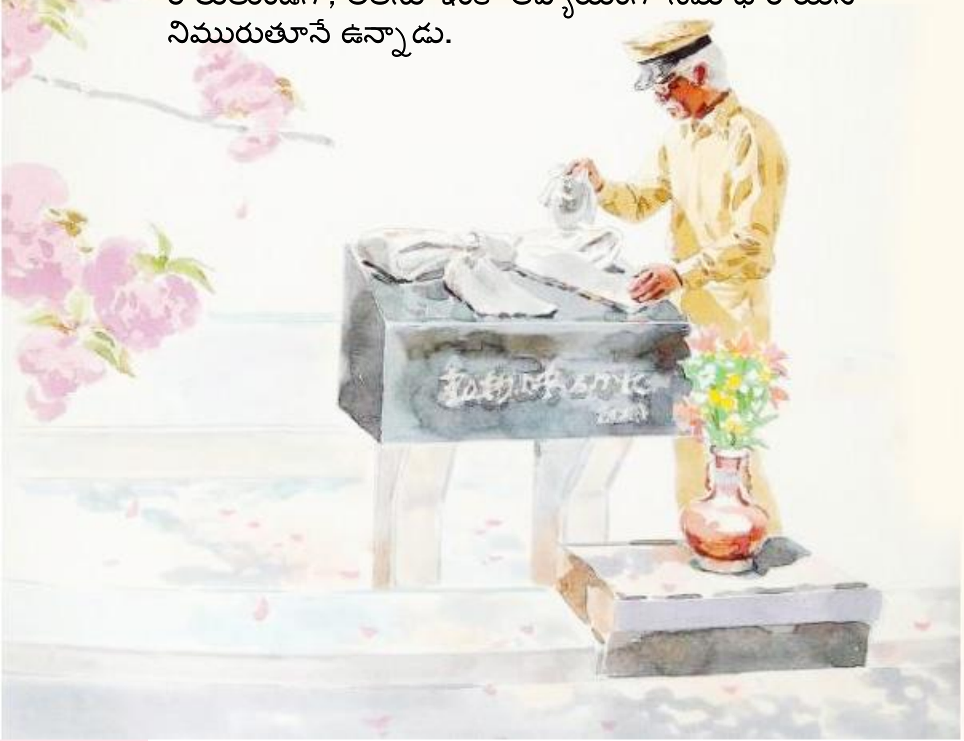
వారికి పైన, ప్రకాశవంతమైన నీలాకాశంలో, శత్రువు విమానాల భీకర గర్జన మళ్ళీ వినిపించింది. టోక్యోపై మరోసారి బాంబులు పడటం మొదలైంది. ఇంకా ఏనుగులను పట్టుకునే ఉన్న జంతుప్రదర్శనశాల సంరక్షకులు, ఆకాశం వైపు పిడికిళ్ళు బిగించి వేడుకున్నారు. 'యుద్ధం ఆపండి! యుద్ధం ఆపండి! అన్ని యుద్ధాలనూ ఆపండి!'

ఆ తర్వాత, ఏనుగుల మృతదేహాలను పరీక్షించినప్పుడు, వాటి తొట్టిలాంటి కడుపులలో ఒక్క చుక్క నీరు కూడా కనబడలేదు.

కళ్లలో నీళ్లతో, జంతుప్రదర్శనశాల సంరక్షకుడు తన కథను ముగించాడు. “ఈ మూడు ఏనుగులు — జాన్ , టోంకీ మరియు వాన్లీ — ఇప్పుడు ఈ స్మారక చిహ్నం కింద ప్రశాంతంగా విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నాయి.”

మంచు రేణువుల వలె చెర్రీ పువ్వులు సమాధిపై రాలుతుండగా, అతను ఇంకా ఆప్యాయంగా సమాధి రాయిని నిమురుతూనే ఉన్నాడు.

యుకియో సుచియా జపాన్‌లో పిల్లల కథలు, పాటలు మరియు కవితలు రాసే ఒక ప్రముఖ రచయిత, అలాగే జపనీస్ బాలల సాహిత్య విమర్శకుడు కూడా. ఆయన రచించిన పుస్తకాలలో దాదాపు 150 పుస్తకాలు ఉన్నాయి, వాటిలో *డోకు సంకలనాలు కూడా ఉన్నాయి. - హైకూ యొక్క ఒక రూపం. సుచియా దీనిని ఒక బాలుడి దృక్కోణం నుండి అభివృద్ధి చేసి రాస్తారు. జపాన్‌లో, సుచియా రెండుసార్లు బాలల సాంస్కృతిక పురస్కారం, కోడాన్షా నోమా బాలల సాహిత్య పురస్కారం మరియు* షోగాక్కన్ సాహిత్య పురస్కారం అందుకున్నారు .

యుకియో సుచియా 1951లో "యుద్ధం కలిగించే దుఃఖం, భయం మరియు బాధల గురించి పిల్లలకు తెలియజేయడానికి 'ఫెయిత్‌ఫుల్ ఎలిఫెంట్' అనే పుస్తకాన్ని రాశారు. యుద్ధం కేవలం మానవులనే కాకుండా, దాని గురించి ఏమీ తెలియని, అర్థం చేసుకోని, లేదా పట్టించుకోని అమాయకమైన, అందమైన జంతువులను కూడా ప్రభావితం చేస్తుందని తెలియజేయడమే దీని ఉద్దేశం. ప్రపంచ శాంతి కోసం ప్రతి ఒక్కరూ తమ వంతు కృషి చేయాలని నేను ప్రార్థిస్తున్నప్పుడు, ఈ పుస్తకం పిల్లల మనసుల్లో కొన్ని యుద్ధ వ్యతిరేక భావాలను నాటుతుందని ఆశించాను."